

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Α'. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

τιμή ἑνιαυτοῦ τῆς ἐφημερίδος ἐκ δώδεκα
τευχῶν προκαταβλητέα δραχμαὶ 20.
μοναδικὰ τεύχη δὲν ἐκποιῶνται.

πᾶσα σχέσις ἀφορῶσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐ-
φημερίδα, εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος, γίνε-
ται διὰ τοῦ ἐκδότου Ἀθ. Σ. Ρουσοπούλου.

καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίττεται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

ἐξεδόθη τῇ 31 Ἰανουαρίου

1862.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΑΤΡΙΟΛΟΓΟΥ

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

Χ Α Ι Ρ Ε Ι Ν .

ὁ σοφὸς ὑπουργὸς τῆς παιδείας κύριος Μιχαὴλ Ποτλῆς, θέλων νὰ ἀναζωπυρήσῃ τὰς ἀρχαιολογικὰς σπουδὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ καταστήσῃ τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης ἀσφαλέστερα καὶ κοινότερα τοῖς θιασώταις αὐτῆς, εὐρῶν συνεργὸν καὶ τὴν τοῦ βασιλέως προθυμίαν, ἐξέδωκε τὸ ἐξῆς διάταγμα τῇ 2 Μαρτίου 1861.

Ο Θ Ω Ν

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαιμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἐξῆς.

ἄρθρ. 1. ἡ σύνταξις καὶ ἔκδοσις τῆς δαπάνῃ τῆς κυβερνήσεως ἐκδομένης ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ἀνατίθεται εἰς ἐπιτροπὴν, ἐκλεγομένην ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας, εἴτε ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μελῶν εἴτε ἐκτὸς αὐτῶν.

μόνιμα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης θεωροῦνται πάντοτε ὁ τε γενικὸς ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας.

ἄρθρ. 2. εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἀπόκειται νὰ κανονίσῃ συνεννοουμένη μετὰ τοῦ ἡμετέρου ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἐσωτερικὴν οἰκονομίαν τῆς ἐφημερίδος ταύτης, τὰς περιόδους τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκδοτέων ἐκάστοτε ἀντιτύπων, τὴν διάθεσιν αὐτῶν, τὴν τιμὴν τῆς συνδρομῆς ἐκείνων, ὅσοι δὲν λαμβάνουσιν αὐτὴν δωρεὰν καὶ πᾶν ὅ τι ἄλλο δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόοδον καὶ βελτίωσιν τοῦ ἔργου τούτου.

ἄρθρ. 3. εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸν ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαρτίου. 1861.

Ο Θ Ω Ν.

Μ. ΠΟΤΛΗΣ.

ἀφοῦ διὰ τοῦ βασιλικοῦ τούτου διατάγματος τὸ συμβούλιον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας ἀνεδέχθη τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ἐξελέξατο τὴν εἰς σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος ἐπιτροπὴν ἐκ δέκα καὶ τεσσάρων ἀνδρῶν τῶνδε· Ἀλεξάνδρου Ῥαγκαθῆ, Ἀχιλλέως Ποστολάκα, Βασιλείου Σχινᾶ, Γρηγορίου Παπαδοπούλου, Δημητρίου Σεμιτέλου, Εὐθυμίου Καστόρχη, Κ. Σ. Πιττάκη, Λυσάνδρου Καφτανζόγλου, Πέτρου Περβάνογλου, Παναγιώτου Εὐστρατιάδου, Σπυρίδωνος Φιντικῆ, Στεφάνου Κουμανοῦδου, τοῦ ἑναγχοῦ τελευτήσαντος μακαρίτου Γεωργίου Βελλίου καὶ τοῦ ταῦτα γράφοντος.

ἡ ἐπιτροπὴ δ' αὕτη κανονίσασα τὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ὑπουργοῦ, ὃς διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 479 (διεκπ. 331) ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1862 ἐγγράφου πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας κύριον Φίλιππον Ἰωάννου ἐκύρωσε τοὺς ὅρους τῆς ἐκδόσεως.

τῶν οὕτω δὲ κανονισθέντων κυριώτερα νομίζομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς παρούσης ἐφημερίδος τὰ ἐξῆς.

ἡ παροῦσα νέα περίοδος τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος περιλαμβάνει τὴν ὅλην ἀρχαιολογίαν, ἀλλὰ προκρίνονται αἱ περὶ ἐπιγραφῶν καὶ μνημείων τῆς τέχνης πραγματεῖαι καὶ εἰδήσεις. πάντα δὲ θὰ συνοδεύωνται μὲ πανομοιότυπα λιθογραφήματα ἢ ξυλογραφήματα.

πᾶν τὸ πρὸς ἔκδοσιν πέμπεται πρὸς τὸν ἐκδότην τέλειον, ἤτοι ἐντελῶς πλήρες, καὶ μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἀπεικασμάτων, δι' ἃ παρέχει ὁ ἐκδότης τοῖς ἐν Ἀθήναις οὖσι τὸν τεχνίτην· θὰ ᾔνε δὲ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ γράψαντος καὶ θὰ ἐκδίδηται οὕτω, καὶ δὴ ὅπως μὲν ἄκριτον, ἐὰν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν ἑνὸς τινος τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων κυρίων, ὑποβαλλόμενον δὲ πρῶτον εἰς κρίσιν ἀρμοδίου ἐπιτροπῆς, ἐὰν ἄλλου ἔργον τύχῃ.

ἐκδότης δὲ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος διὰ τὸ ἔτος 1862 ἐξελέχθη ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω εἰρημένης ἐπιτροπῆς ὁ τὰ παρόντα γράφων, δι' οὗ θὰ γίνηται πᾶσα σχέσις ἀφορῶσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα, εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος. ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς θὰ ἐκδίδηται εἰς τεύχη μηνιαία, ὧν τὸ σύνολον θὰ ἀ-

ποτελή τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ τυπογραφικὰ φύλλα τὸ ἔτος κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ νῦν ἐκδιδομένου τεύχους. ἑκα-
στος δὲ πίνᾱξ τῶν ἀπεικασμάτων λογίζεται ὡς ἡμισυ τυπογραφικὸν φύλλον. κατὰ ταύτην οὖν τὴν ἀναλογίαν
θα γίνηται ἡ διανομὴ τοῦ κειμένου καὶ τῶν πινάκων εἰς τὰ δώδεκα τεύχη τοῦ ἔτους, ἀλλ' οὕτως ὥστε μηδέ-
ποτε νὰ περιληφθῶσιν εἰς ἓν τεῦχος πλείονες τῶν ἑπτὰ πινάκων. ἡ δὲ ἐνιαύσιος τιμὴ τῆς ἔφημερίδος ὠρίσθη
εἰς δραχμὰς εἴκοσι, προκαταβλητέας τῷ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει. τὰ τεύχη δὲ θα πέμπωνται διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις βι-
βλιοπωλῶν ἢ δι' οὗ τινος ἂν ὀρίσῃ ὁ παραγγέλλων. εἰς τοὺς ἐταίρους ὅμως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας δίδεται ἡ
ἀρχαιολογικὴ ἔφημερίς κατὰ συγκατάθεσιν ἀντὶ δραχμῶν δώδεκα, ἐὰν τὴν ζητήσωσιν.

πᾶν ὅτι πέμπεται εἰς ἔκδοσιν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει πρέπει νὰ παραδίδηται τῷ ἐκδότη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ
τρέχοντος μηνός. εἰς δὲ τὴν δημοσίευσιν τῶν πεμπομένων τηρεῖται αὐστηρὰ δικαιοσύνη, προκρινομένων ἀεὶ
τῶν πρότερον δοθέντων· διὰ δὲ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα δὲν ἐνέχεται ὁ ἐκδότης, ἀλλ' ὁ παρέχων τὸ
εἰς ἔκδοσιν, ὅς καὶ ὑπ' αὐτὸ ἀεὶ ὑπογράφεται.

ἐν τέλει σημειῶνω διὰ τοὺς μακρὰν τῶν Ἀθηναίων ὄντας καὶ ἀνευρίσκοντας ἐπιγραφὰς ἢ ἄλλας ἀρχαιότητας ὅτι
σκοπὸς τῆς παρούσης ἔφημερίδος δὲν ἔνε κυρίως αἱ μακρὰ καὶ σοφαὶ πραγματεῖαι, ἀλλ' ἡ διάσωσις τῶν ἀρχαίων
μνημείων δι' ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐκτυπώσεως· διὸ ἀρκεῖ [μόνον] νὰ ἀντιγραφῇ ἐπιγραφὴ τις παραδείγματος χά-
ριν πιστῶς καὶ νὰ φέρῃ σημείωσιν τῶν διαστάσεων τοῦ λίθου εἰς γαλλικὰ μέτρα, εἴτε βασιλικά, καὶ τῆς ποιότη-
τος αὐτοῦ, τοῦ σχήματος, τῆς μορφῆς καὶ τοῦ μεγέθους τῶν γραμμάτων καὶ γίνονται τὰ ἀποστελλόμενα δεκτὰ
εἰς δημοσίευσιν· εὐπροσδεκτότερα ὅμως εἰσὶν, ἐὰν ἀπεικονισθῶσιν ὅσον δυνατὸν πανόμοια.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰαννουαρίου 1862.

ὁ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει
τῆς ἀρχαιολογικῆς ἔφημερίδος
ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Α'. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ.—πρόλογος.—ελληνικαί επιγραφαί.—λατινικαί επιγραφαί.—ἀρχαιολογικαί εἰδήσεις.—

Α'

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

ἀριθμὸς 1.

Ψήφισμα ὀργεῶνων εἰς τὴν ἰέρειαν Γλαῦκον.

(ὄρα πῖνακα Α'.)

Θ ε ο ί .

- ἐπὶ Ἡρακλείτου ἄρχοντος Μουνιχιῶνος ἀγορᾶ κυρία Πάρμονος Παρμενίσκου Ἐπιεικίδης εἶπεν· ἐπειδὴ Γλαῦκον, ἰέρεια λαχοῦσα εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Εὐφιλήτου ἄρχοντος, κ[α]λῶς καὶ εὐσεβῶς τὴν ἱερωσύνην ἐξήγαγεν καὶ τὰ λοιπὰ ἐφιλοτιμήθη, ὅσα προσήκεν τεῖ θεῷ, ὅπως ἂν οὖν καὶ οἱ ὀργεῶνες φαίνωνται
- 10 χάριν ἀποδιδόντες ταῖς φιλοτιμουμέναις τῶν λαγχανουσῶν ἱερείων εἰς τὴν θεὸν καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν ὀργεῶνων, ἀγαθεῖ τύχει! δεδῶχθαι τοῖς ὀργεῶσιν ἐπαινεῖσαι τὴν ἰέρειαν Γλαῦκον καὶ
- 15 στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ εὐσεβείας ἕνεκεν τῆς εἰ[ς] τὴν θεὸν καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς ἑαυτούς. ἀναθεῖναι δὲ αὐτῆς καὶ εἰκόνα ἐν τῷ ναῷ· στεφανοῦν δὲ καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον κατ' ἐνιαυτὸν καθ' ἑκάστην θυσίαν καὶ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον αὐτῆς τοὺς ἐπιμελητάς. ἀναγρᾶψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα τοὺς ὀργεῶνας

ἐν στήλει λιθίνει καὶ στήσαι ἐν τῷ τεμένει [τῆς θεο]ῦ.

25

οἱ ὀργεῶνες
τὴν ἰέρειαν
Γλαῦκον.

ἡ ἐπιγραφή αὕτη (ἀρ. 1. πῖνακι Α') εὐρέθη προμηγὸς εἰς τοὺς Μύλους Πειραιῶς, θέσιν οὕτω καλουμένην, καὶ ἠγοράσθη παρὰ τοῦ φιλοτίμου δημάρχου Πειραιῶς κυρίου Λουκᾶ Ῥάλλη διὰ τὸ ἐν Πειραιεῖ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, ὃ πρῶτος αὐτὸς ἵδρυσε καὶ φιλοτιμεῖται νὰ πλουτίζη, πάσῃ μηχανῇ θηρεῦων τὰς αὐτοῦ ἀνευρισκομένης ἀρχαιότητος, πολλὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἀνασκάπτων. τοῦτο δὲ τὸ μουσεῖον θὰ ὀνομάζωμεν τοῦ λοιποῦ μουσεῖον Πειραιῶς πρὸς διακρίσιν τῶν ἐν Ἀθήναις.

τὸ ἀξιόλογον τῆς παρουσίας ἐπιγραφῆς δὲν χρήζει σχολίων διὰ τοὺς γνωρίζοντας εἰς πόσῃ ἀβεβαιότητι εὐρίσκονται τὰ περὶ ὀργεῶνων καὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ἐν Ἀττικῇ κ ο ι ν ῶ ν· ἔπειτα οὐδὲ τύπος ἔμεινε σήμερον νὰ γράψω τι περιττότερον περὶ αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲ πρέπον νομίζω νὰ κατατρίβω εἰς μάτην τὸν χρόνον καὶ νὰ γεμίζω τὸν χώρον τῆς παρουσίας ἐφημερίδος ἐπαναλαμβάνων πράγματα γνωστά καὶ εἰκοτολογῶν ἀναπόδεικτα, ἐνῷ ἔχομεν τόσῃ ὕλην ἐπιγραφικὴν καὶ ἔργα τῆς τέχνης παντοῖα, περιμένοντα ζωὴν καὶ σωτηρίαν διὰ πανομοιότου ἐκδόσεως ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ. οἱ θέλοντες οὖν μερικωτέρας πληροφορίας περὶ τῶν ὀργεῶνων καὶ τῶν κατ' αὐτούς, ἄς ἀναζητήσωσιν εἰς τὰ ἀρχαιολογικά

βιβλία τοῦ Wachsmuth, τοῦ Hermann καὶ ἄλλων σοφῶν, καὶ εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν λεξικὸν τοῦ Pauly ἐν λέξει ὀργεῶνες, καὶ εἰς ὅσα οὗτοι παραπέμπουσι. πρὸς παραβολὴν δὲ παραπέμπω εἰς μίαν ὁμοίαν ἐπιγραφὴν τῶν ὀργεῶνων, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ Σ. Α. Κ. ἐν ἀρ. 5 τοῦ πρώτου καὶ μόνου φυλλαδίου τοῦ ἐπιγραφομένου " ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνέκδοτοι, ἐκδιδόμεναι δαπάνῃ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, ἐν Ἀθήναις 1860."* εἰς 4ον σελ. 4—5, καὶ εὐρεθεῖσαν ὡσαύτως ἐν Πειραιεῖ καὶ ἴσως ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ. ἔτι δὲ καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ κυρίου Παγκαθῆ ἐν Antiquités Helléniques ἐκδοθεισῶν ἀξία παραβολῆς ἐστὶ μάλιστα ἡ ἐν ἀρ. 809, τόμῳ Β' σελ. 429 ἐπ., πρὸς δὲ καὶ τὸ τῶν Σαραπιαστῶν φήγισμα ἐν Corp. inscript. Graec. ἀρ. 120. ἡ ἐπιγραφὴ ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους τοὺς περὶ τὴν 120—130 Ὀλυμπιάδα, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς λαθεῖν ἐστίν. ἀναγκαῖον δὲ κρίνω νὰ σημειώσω ἐνταῦθα τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν μερικωτέρων παρατηρήσεων, ὅτι τὸ ἀπεικασμα τῆς ἐπιγραφῆς ἐν πίνακι Α' ἐγένετο μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους.

τὸ Μοῦνιχιῶν ἐν τῷ 1 στίχῳ φέρει τὴν δευτέραν συλλαβὴν, τὸ νι, διὰ τοῦ ἰῶτα, ὡς καὶ ἐν τῷ εἰρημ. φυλλ. Α'. 5, 2· καθόλου δ' ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς συνήθως διὰ τοῦ ἰῶτα καὶ τοῦτο καὶ τὸ σύστοιχον Μοῦνυχία εὐρηται. ἐν στίχῳ 16 τὸ παρεμβληθὲν ἐν ἀγκύλαις εἰλησημονήθη ὑπὸ τοῦ λιθοξόου, ὃς ἄλλως λίαν καλῶς ἔγραψε τὰ γράμματα.

ὁ λίθος ἔνε λευκὸς μαρμαρίνος, ἔχων μόνον τὴν φέρουσαν τὰ γράμματα ἐπιφάνειαν λεῖαν, τὰς δὲ λοιπὰς τραχείας. εὐρέθη δὲ εἰς δύο τεθλασμένους καὶ ἔχει ὅλος ὕψος μὲν μέτρ. γαλλ. 1,11, πλάτος δὲ ἄνω μὲν ὑπὸ τὸ ἀέτωμα 0,38, κάτω δὲ, πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἐδηλώθη ἡ τραχύτης μέχρι τῆς ὀπίσθας ἦν ἐμπηγμένον ἐν τῇ βάσει, ἡ δὲ ἀνευρέθη, ἢ μᾶλλον δὲ ἀνεζητήθη, 0,44 καὶ βάθος 0,14—15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰανουαρίου 1862.

Ἀθ. Σ. Ρουσόπουλος.

* τοῦτο τὸ φυλλάδιον θὰ σημειῶναι τοῦ λοιποῦ συντόμως οὕτω Φυλλ. ἀρχ. ἐτ. Α'.

ΝΕΚΡΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

(Ἵρα πίνακα Β'—Ε').

Ἄρ. 2: [καὶ 4159

Στρατονίκη
Ἀπολλοδώρου
Μιλησία
Πυθοκλέους
Πρασιεύς
γυνή

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέθη τὸ 1861 εἰς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὕψος τῆς στήλης ἐστὶ 61 0/0 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 29: Στρατονίκη Ἀπολλοδώρου καὶ αὐτὴ [ἑτέρα δὲ τῆς παρούσης] εὐρέθη ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 895 ἐπιγραφῇ τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου τοῦ Δήμου Πρασιαὶ ἐφόλαξαν οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες τὸ ἀρχαῖον ὄνομα μέχρι τοῦδε· τὸ δημοτικὸν Μιλησίου ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἀττικὸν Δῆμον Μιλησιος ὡς ἀναφέρεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Κ. Σ. Π.

3 [καὶ 4160

Μητροδῖος
Ἐρμίου
Ἀμφιπολίτης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ἔστιν ἑνὸς μέτρου, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 23. Κ. Σ. Π.

4 [καὶ 4161

Σωσίχη
Μεσσηνία

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, ἡ ἄνω αὐτὴν τῇ ἀ. Νοεμβρ. 1861 εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ τὴν ἀνωτέρω τὸ ὕψος τῆς στήλης ἔστι 20· ἡ δὲ διάμετρος 17 0/0· ὄνομα κύριον Σωσίχη δωρικῶς εὐρηται δις μόνον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 1608 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικίου καὶ εἰς ἑτέραν τῶν Δελφῶν.

5 [καὶ 4162 6 [καὶ 4163

Ζωῖλος Καλλίστρατος,
Ξένωνος Ἀλαιεύς
Φλυεὺς
Ζήνων Δημήτριος καὶ
Ζωῖλου λιστράτου Ἀλαιεύς
Ἀλαιεὺς
ζῆ

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σπυρ. Πατούσα

ἐν τῇ ἐκεῖ ἐκκλησίᾳ τῆς μεταμορφώσεως, ἣν νῦν ἐξη-
φάνισαν ψυχοδομήσαντες οἰκίαν τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας
γεγραμμένας ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς αὐτῆς στήλης
ἐδημοσίευσεν ὁ Βοίχ· τὴν μὲν πρώτην ὑπ' ἀριθ-
μὸν 787 ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Τσανδλερ καὶ Φουρμόν-
τη καὶ Μουστοζόδου, τὴν νεωτέραν ὑπ' ἀριθ· 574 ἐκ
τῶν αὐτῶν δὲν ἤθελον δημοσιεύσῃ ἐκ νέου ταύτας, ἀν-
συγκρίνας τὸ ἀντίγραφον μετὰ τοῦ πρωτοτύπου δὲν εὑ-
ρισκόν τὰς ἀκολούθους διαφορὰς· ἐν τῇ πρώτῃ τῆς ἐκ-
δόσεως τῆς Βοιχίου τὸ Ξ γέγραπται οὕτω Ξ εἰς
δὲ τὸν λίθον εἶναι οὕτως ἐγκεχαραγμένον Ξ ἀνευ
γραμμῆς καθέτου. Ἀποφαινεται δὲ ὡς νὰ ἦσαν γε-
γραμμένα ἐπὶ δύο στήλῶν [ἐν ᾗ εἰσὶν ἐπὶ τῆς αὐ-
τῆς στήλης] καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ Ζωίλου ἦν
εἰκὼν τις γυναικεία, τοιοῦτόν τι δὲν ὑπάρχει ἢ τελευταία
γραμμὴ ΖΗ εἶναι κατώτατα γεγραμμένη τῶν ἄλλων
γραμμῶν.

7 [καὶ 4164

Ἀρίστων

Θεμιστοκλέους

Ἀφιδναῖος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέθη
τὸ 1861 Δεκεμβρίου· 20 εἰς τὰς κατὰ τὴν Ἀγίαν
Τριάδα ἀνασκαφὰς πρὸς ἐπιπέδωσιν τῶν παρακειμένων
δῶν· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 81 0/0 ἢ δὲ διάμετρος
αὐτῆς 22· οἱ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην σημειούμενοι
πατὴρ καὶ υἱὸς Ἀρίστων καὶ Θεμιστοκλῆς εἶναι ἴσως πρό-
γονοὶ τῶν δμωνύμως ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ.
3398 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

8 [καὶ 4165

Μενεκράτης

Μηνοφίλου

Σαρδιανείου

Χαῖρε

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέ-
θη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω
καὶ κατὰ τὸ αὐτὸν χρόνον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 87
ἢ δὲ διάμετρος αὐτῆς 17.

9 [καὶ 4166

Περμενίσκος

Παρμενίσκου

Ἀντιοχεὺς

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὐρέθη
καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ
κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 100
ἢ δὲ διάμετρος αὐτῆς 30.

10 [καὶ 4167

Γενναῖος

Δημητρίου

Ἡρακλεώτης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέ-
θη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω
Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 71, ἢ δὲ διάμετρος
αὐτῆς 20.

11 [καὶ 4168

Σώστρατος

Ἐπὶ στήλης πλακωτῆς λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέθη καὶ
αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω τὸ ὕψος τῆς στήλης ἐστὶ 77, τὸ
πλάτος 21 καὶ τὸ πλάτος 20 ὁ Σώστρατος οὗτος οὐκ
ἦν Ἀθηναῖος.

12 [καὶ 4169

Θρασυκλῆς

Ἀρχελάου

Λευκονοεὺς

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέθη
καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρό-
νον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης ἐστὶ 73 0/0, ἢ δὲ διάμε-
τρος αὐτῆς 30 σώζει ἔχνη ἐρυθροῦ χρώματος δι' οὗ ἦσαν
κεχρωματισμένα τὰ γράμματα, ὅπως εὐανόγνωστα ὦσιν·
τὰ γράμματα ΚΛ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν εἰσὶν γε-
γραμμένα βαθύτερα

13 [καὶ 4170

Λυκότας

Ἰππονίκου

Κερκυραῖος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐ-
ρέθη καὶ αὐτὴ περὶ τὴν Ἀγ. Τριάδα. Τὸ ὕψος τῆς στήλης
εἶναι 69 ἢ δὲ διάμετρος αὐτῆς 29· ἡ ἀρχουσα τῆς
δευτέρας γραμμῆς ἐξέχει κατὰ τὴν σειρὰν τῶν ἄλλων
δύω γραμμῶν· ὄνομα κύριον Λυκότας ἀπαξ μόνον εὐ-
ρηταὶ παρὰ ἀνωνύμων καὶ Εὐσεβ. Χρ. Α. ὡς ὄνομα Λά-
κωνος νικήσαντος στάδιον τῆ 42 Ὀλυμπ.

14 [καὶ 4171

Διονύσιος

Δημητρίου

Χρηστός

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέθη καὶ
αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ταῖς
ἀνωτέρω· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς στήλης φαίνεται χρῶμα
ἐρυθροῦν δι' οὗ ἐκοσμεῖτο αὐτὴ. Τὸ ὕψος τῆς στήλης
εἶναι 80 0/0, ἢ δὲ διάμετρος αὐτῆς 17.

15 [καὶ 4172

Ἀντισθένης
Ξενοκρίτου
Ἀφιδναῖος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος Δεκεμ. 20. Τὸ ὕψος τῆς στήλης ἔστι 90 0/0· ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 27 0/0, κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῆς στήλης ὑπάρχει τύπος ἀμφορέως, ὅστις ἦν ἐρυθρὰ κεχρωματισμένος, ἔχνη τῆς βαφῆς ταύτης φαίνονται ἐπὶ τοῦ τύπου· τὸ θ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἔστι οὕτως Θ ἐγχαραγμένον κατὰ τὸν ἀρχαϊκώτερον τρόπον, ἴσως δὲ εἶναι καὶ λάθος τοῦ ἐγχαρακτοῦ τῶν γραμμάτων· δ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν σημειούμενος Ξενοκρίτος εἶναι ἴσως τῆς αὐτῆς γενεᾶς Ξενοκρίτου πατρὶ Ἀφιδνεῖ πατρὶ Σωτηρίδος ἀναφερομένων ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 610 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

16 [καὶ 4173

Ὅμοιον
Ἡρακλείτου
Ἀνκυρανῆ

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὐρέθη καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 59 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 26· κύριον ὄνομα Ὅμοιον εἰδετεροφανὲς πρῶτον ἐνταῦθα εὔρηται, Ὅμοια δὲ ἅπαξ μόνον ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμῷ 3386 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικχίου. Ἐκ τῆς καταλήξεως τοῦ ὀνόματος εἰς ON εἰκόζομεν ὅτι ἦτον αὕτη ἑταιρίς.

17 καὶ 4174

Ἀρίστιον
Ἀρίστονος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέθη καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 29 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 23· καὶ ταύτην νομίζομεν, ὡς καὶ τὴν ἀνωτέραν ἑτερίδα ἦσαν δ' αὐταὶ συνήθως ξέναι, καὶ οἱ τάφοι τούτων ἐτίθεντο εἰς τὰς λεωφόρους συνήθως ὅπως εὐρίσκονται εὐμαρῶς ἐκ τῶν συγγενῶν αὐτῶν καὶ γνωρίμων τῶν ἐρχομένων εἰς Ἀθήνας.

18 [καὶ 4175

Ἐπ]αντιγόνα
Δι]ογένου
Μι]λησία

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέθη

καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 28 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 28, τὰ γράμματα εἰσὶν ἐντὸς γραμμῶν ἐγχαραγμένα εἰς τὸν λίθον· ἡ στήλη εἶναι ἠκρωτηριασμένη.

19 [καὶ 4176

Βρόμιος
Διονουσοδώρου
Ἡρακλεώτης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 81, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 26· ὄνομα κύριον Βρόμιον τρεῖς εὔρηται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1177 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικχ. καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 3263 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ θηλυκὸν Βρομία ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμ. 1694 τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος. Βρόμιος δ' ἐκαλεῖτο καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὡς Ἀπολλόδωρος, καὶ τῷ Βάκχῳ τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐδίδοτο.

20 [καὶ 4178

Ζωσίμη
Βρομία
Ἡρακλεώτις
Βρομία
Ἡρακλεώτου
γυνή

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέθη καὶ αὐτὴ πλησίον τῆς ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 85, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 30· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀριθλοῦται, ὅτι ἀμφότεροι οἱ τάφοι ἦσαν τῶν δύο συζύγων· εἰς τὸν τῆς Ζωσίμης εὐρέθησαν μικρὰ τινα φύλλα μυρσίνης σχηματίζοντα ἴσως στέφανον· ἤμην παρῶν ὅταν ἦνοιξαν τὸν τάφον αὐτῆς, ἥς τὰ ὀστέα λευκώτατα ὄντα εὐρέθησαν ἐν τάξει ἐντὸς τῆς λάρνακος, προσβληθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος κατεστάθησαν ἐν βραχὺ τέφρα· τὸν νήδυμον καὶ μακρὸν ὕπνον τοῦ ἀνδρογύνου τούτου κατετάραξε τὸ λίαν φιλοπερίεργον τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων.

21 [καὶ 4178

Εὐμήδης
Εὐγεΐτανος
Λευκονοεὺς

Ἐπὶ στήλης [ἥς τὸ ἤμισυ κατὰ μῆκος σώζεται] ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὐρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω τὸ 1861· τὸ ὕψος

τῆς στήλης ἔστι 47 ποδῶν.

22 [καὶ 4179

Δημόφιλος

Μηνοδότου

Ἀραφῆνιος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτομβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὐρέθη καὶ αὐτὴ περὶ τὸ αὐτὸ μέρος. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ἑνὸς μέτρου καὶ 15 0/0 ἢ δὲ διάμετρος 27 0/0.

23 [καὶ 4180

Μάνιος Βράκκιος

Μανίου Χολλίδης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτομβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 96, ἢ δὲ διάμετρος αὐτῆς 27· ἐσώθη καὶ ἡ βάσις τῆς στήλης ἣτις τέτμηται κατὰ τὸ κάτω ὁ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης Μάνιος Βράκκιος Μανίου Χολλίδης ἔστιν πιθανῶς ὁ αὐτὸς Μανίω Βρακκίω Χιλλίδῃ ἀναφερομένῳ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμῷ 3400 ἐπιγραφῇ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

24 [καὶ 4181

Νικαία

Ἀπολλωνίου

Ἐφεσία

Ἐπὶ στήλης ἐπιτομβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὐρέθη ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ἑνὸς μέτρου καὶ 11 0/0, ἢ δὲ διάμετρος αὐτοῦ 38· ὄνομα κύριον θηλικὸν Νικαία· εὐρηγται καὶ ἀλλαχοῦ.

25 [καὶ 4182

Πόπλειος Κορνῆλιος

Χιονίδης Λαμπρέως

Ποπλίου Κορνηλίου Νη

ρίτου Λαμπρέως

οῦδος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτομβίου λίθου Πεντελησίου. Εὐρέθη τῇ 20 Δεκεμβρίου εἰς τὰς κατὰ τὸ Δίπυλον ἰσοπεδώσεις τὸ ὕψος τῆς στήλης, ἣτις θλως σώζεται, εἶναι ἑνὸς γαλλικοῦ μέτρου καὶ 45 0/0 ἢ δὲ διάμετρος αὐτῆς 50 0/0.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰανουαρίου 1862.

Κ. Σ. Πιττάκης.

Β'

ΛΑΤΙΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

Περὶ τεμαχίων πηλίνων

μετὰ Λατινικὰς ἐπιγραφὰς, εὐρεθέντων ἐν Ἀθήναις.

Ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὀλίγιστα σώζονται Λατινικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατήσεως χρόνων, ἄξιον μᾶς ἐφάνη πάντοτε παρατηρήσεως. Μετροῦνται αὐταί, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ δάκτυλα, καὶ δὲν εἶναι οὐδὲ τὸ πολλοστημόριον τῶν Ἑλληνικῶν, τῶν ἐν τῇ μέσῃ καὶ τῇ βορείῳ Ἰταλίᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις βορειοδυτικαῖς τῆς Εὐρώπης χώραις εὐρισκομένων. Δὲν ἐξετάζομεν τώρα ἐδῶ τὸ αἶτιον ἢ τὰ αἴτια τοῦ πράγματος τούτου, ἀρκούμενοι μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι οὕτως ἔχει, καὶ ὅτι ἂν ἐν Ἑλλάδι Λατινικαὶ ἐπὶ λίθων ἐπιγραφαὶ ἐσώζοντο πλείυτεραι τῶν ὅσων σώζονται, δὲν ἤθελεν εἶναι δυσεξήγητον, καθ' ὅσον πολλοὶ Ῥωμαῖοι στρατιωτικοί τε καὶ πολιτικοὶ ἄρχοντες καὶ ἄλλοι ἰδιῶται διέτριβον, ὡς γνωστὸν, ἐνταῦθα ἐκόντες καὶ ἄκοντες, καὶ ἐπόμενον ἦτο ἢ ἐνταῦθα διαθίσις τῶν ν' ἀφήσῃ ἔχνη εἰς ἐπιγραφὰς ἐπιτομβίους ἢ ἄλλοιαις δημοσίων πράξεων. Τὸ νὰ εὐρισκῶνται ὅμως τώρα ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπιγραφαὶ Λατινικαὶ ἐπὶ ἔργων τῆς τέχνης, ἂν καὶ εἰς μικρὸν ποσόν, τοῦτο εἶναι δυσεξήγητότερον. Ἡ τέχνη τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐξαισία κατέκλυσε δμολογουμένως ὅλον τὸν Ῥωμαϊκὸν κόσμον, καὶ τὰ αὐτῆς ἔργα, μάλιστα τὰ ἐξωγραφημένα ἀγγεῖα, ἂν καὶ εὐθραυστα, διαφυγόντα ὅμως τοῦ μακροῦ χρόνου τὴν βλάβην, εἰς μυριάδας ἀνασκάπτονται σήμερον ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τάφων, φέροντα πλειστάκις καὶ ἐπιγραφὰς Ἑλληνικὰς, τὰ ἀσφαλέστατα πρὸς τοῖς ἄλλοις μαρτύρια τῆς αὐτῶν πατρίδος. Ἐνῶ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχον διαδηλοῖ, ὅτι οὐ μόνον αὐτάρκης ἦν ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ περιουσίαν εἶχε τεχνικῶν προϊόντων τόσην, ὥστε εἰς μέγα ποσόν νὰ ἐξάγῃ αὐτὰ εἰς ἄλλους τόπους, περιεργὸν βέβαια πρέπει νὰ φανῇ, ὅτι ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις εὐρήματα τινα γενόμενα πιθανολογοῦσι καὶ τὸ ἐναντίον, εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀγγείων τέχνης Ἰταλικῆς· ὥστε νὰ εἴπη τις, ἢ ὅτι θὰ συνέβαινε καὶ τὸ πάλαι ἐν Ἑλλάδι ὅτι σήμερον ἐν τῇ φιλοτέχνῳ Γαλλίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ Εὐρώπῃ συμβαίνει, ἔνθα οἱ ἄνθρωποι, ἂν καὶ πλουτοῦσιν ἐγχωρίων καλῶν τῆς κεραμευτικῆς τέχνης προϊόντων, οὐχ ἤττον ὅμως ἀσμένως δέχονται εἰσαγώγιμα καὶ τὰ ἐκ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας ἰδιόμορφα ἀγγεῖα, ἢ ὅτι αἱ χρεαὶ τοῦ βίου αἰ κοινὰ ἐπροκάλουν τὴν διὰ τοῦ ἐμπορίου μετακομιδὴν τῶν ἀγγείων, ἄνευ ἐνδιαφέροντος πρὸς ἰδιάζου-

σάν τινα τέχνην. Ἴδου δὲ διὰ τί οὕτω ταῦτα λέγομεν.

Πρὸ τριῶν τεσσάρων ἑτῶν, εὗρισκοντο ἐκ διαλειμμάτων ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις τεμάχια διάφορα καὶ μάλιστα πάτοι ἀγγείων πηλίνων, τὰ ὅποια ἔχουσι βαμμένην τὴν τε ἔσω καὶ ἔξω ἐπιφάνειαν μὲ τὸ αὐτὸ χρῶμα ἢ βερνίκιον ἐρυθρὸν, ὡς τοῦ κοραλλίου, ἢ ὀλίγω χλωμότερον καὶ ὀλίγην ἔχον λάμψιν. Ἡ ἔξω ἐπιφάνεια τῶν τεμαχίων τούτων ἔχει ἐνίοτε κοσμηματὰ τινα ἔκτυπα, οἷον φυτῶν ἑλικας, ἄνθ, ζῶα, μορφὰς ἀνθρωπίνας ἢ προσωπίδας· ἐν δὲ μόνον ἐκ Μήλου προερχόμενον χεῖλος τοιοῦτου ἀγγείου ἔχει Νίκην περρωτὴν ἐπὶ ἄρματος τεθρίππου καὶ ἐν ἄλλο τεμάχιον ἐξ Ἀθηνῶν ὁμοίως ἵππους τέσσαρας, ἀλλὰ κολοβούς· οἱ δὲ πάτοι ἐκ τῶν ἐντός ἔχουσι ἐπιγραφὰς Λατινικὰς ἐκτύπους διὰ σφραγίδων ἐπὶ μαλακοῦ ἔτι τοῦ πηλοῦ ἐντυπωθείσας. Αἱ σφραγίδες εἶναι ποικίλαι τὸ σχῆμα, στρογγύλαι, τετράγωνοι, ἐπιμήκεις καὶ ἀλλοῖαι· συχάνεις δὲ ἔχουσιν ποδὸς ἀνθρώπου ἢ μᾶλλον πέλμα σανδαλίου ἀποτελεῖ αὐτάς, καὶ ἐντός αὐτοῦ εἶναι τὰ γράμματα, δηλοῦντα ὀνόματα κύρια, ὅτε μὲν ὀλόκληρα, ὅτε δὲ ἐπιτετμημένα. Μία μόνη σφραγὶς τετράγωνος ἔχει ἀντὶ γραμμάτων μορφὴν νεανικὴν γυμνήν, κρατοῦσαν τῇ χειρὶ κλάδον. Πάντα ταῦτα τὰ τεμάχια, εἶναι συνηγμένα ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν ἐταιρίας, τῷ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καὶ συμποσοῦνται τὰ μὲν ἄλλοῖα τεμάχια εἰς 13, οἱ δὲ πάτοι εἰς 42. Εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν προσελθόντες ὅτε ἔτι ἦσαν ὀλίγα, εἶδομεν ὅτι μία τῶν ἐπιγραφῶν τῶν πάτων ἔδιδε σαφῶς τὸ ὄνομα L. Tetti, καὶ τότε ἀναζητήσαντες εἰς ἀρχαιολογικὰ λεξικὰ βοήθειαν, εἶρομεν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο οὕτως ἀναγινώσκειται ἐπὶ ἀγγείου Ἰταλικοῦ, ἐκδεδομένου μετ' ἄλλων ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Fabroni. Κατὰ τὴν τὸ τοῦ Φαβρωνίου σύγγραμμα εὗρέθη ἐν τῇ ἐνταῦθα δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ, σταλμένον δῶρον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως. Ἐξεδόθη τὸ 1841, καὶ ἐπιγράφεται ὡδε· Storia degli antichi vasi fittili Aretini, con 9 tavole κτλ. μετὰ τοῦ ἐπικεφαλαίου τούτου στίχου τοῦ ποιητοῦ τοῦ αἰ. μ. Χρ. αἰῶνος Μαρτυαλίου· Arretina nimis ne spernas vasa monemus = Νὰ μὴ καταφρονῆς, παρακαλῶ, τόσον τὰ Ἀρρήτινὰ ἀγγεῖα. — Ἡδὴ ὁ ἀναγνώστης βλέπει, ὅτι τὸ βιβλίον πραγματεύεται περὶ ἀγγείων ἐνεπιγράφων, εὐρεθέντων ἐν Ἀρρήτιῳ τῆς Ἰταλίας, πατρίδι τοῦ περριφήμου διὰ τὴν φιλομουσίαν του Μαικήνα. Περιέχει δὲ αὐτῶν ἐπιγραφὰς, 129, προσέτι δεικνύει καὶ ἀπει-

κονισμένα τμήματά τινα τῶν ἀγγείων τούτων κεκομησμένα μὲ ἐκτύπους μορφὰς, πάντα δὲ σχεδὸν ἐρυθρὸν ἔχοντα χρῶμα ἢ βερνίκιον, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις εὐρεθέντες πάτοι. Ἑρμαιον ἀληθῶς εὖρημα ἐφάνη ἡμῖν τὸ βιβλίον καὶ ἦτο ὄντως. Ὁ συγγραφεὺς μετ' ἀκριβείας πολλῆς διηγείται, πῶς ἤδη ἀπὸ τοῦ 13ου μ. Χρ. αἰῶνος παρετήρησαν οἱ Ἰθαγενεῖς Ἰταλοὶ ἀνασκαπτόμενα τοιαῦτα ἀγγεῖα ἐν Ἀρρήτιῳ καὶ ταῖς πέριξ, καὶ φέρει μαρτυρίας παλαιῶν Ῥωμαίων περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ φήμης τῶν ἀγγείων τούτων, ὡς τὴν ἀνωτέρω τοῦ Μαρτυαλίου (Epigr. XIV, 98, πρόσθετος καὶ I, 54) καὶ ἄλλην λίαν ἐπίσημον τοῦ Πλινίου (Hist. nat. XXXV, 46, ἔνθα ὁμοῦς παρὰ τὰ Ἀρρήτινὰ καὶ ἄλλων τόπων ἀγγεῖα μνημονεύονται μετ' ἐπαίνων, ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Περσίου (in Sat. 1, 145) καὶ τὴν τοῦ Καίλλου Σεδουλλίου παρ' Ἰσιδώρῳ τῷ Ἰσπάλειος (Orig. xx, 20) εἶναι δὲ τὰ νῦν ἐν Ἰταλίᾳ ἀνασκαπτόμενα τεμάχια τοιαῦτα ὅποια περιγράφονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Μία δὲ μάλιστα τῶν παρὰ Φαβρωνίῳ δημοσιευθειῶν ἐπιγραφῶν ἢ 76ῃ εἶναι σπουδαιότατη, ὡς μνημονεύουσα ῥητῶς τῆς πατρίδος τοῦ κεραμεύσαντος τὸ ἀγγεῖον, αὕτη· A. Titi, figul. Arret. = A. Τιτίου κεραμέως Ἀρρήτινοῦ. — Αἱ λοιπαὶ φέρουσι διάφορα κύρια ὀνόματα, πλεονα συνήθως τοῦ ἐνός καὶ τὸ πλεῖστον μὲν Ἰταλικῶν γενεῶν, οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ Ἑλληνικὰ Ῥωμαϊκὰς γράμμασιν, ἀλλὰ τὰ Ἑλληνικὰ ταῦτα, ὡς φαίνεται, οὐδέποτε ἀπαντῶνται μόνον, ἀλλὰ συνεζευγμένα μετ' ὀνομάτων ἄλλων καθαρῶς Ἰταλικῶν, καὶ δὴ οὕτως· Archelaus C. Anni, ἢ Phileros L. Tetti· καὶ τὰ μὲν Ἑλληνικὰ, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, κατ' ὀνομαστικὴν, τὰ δὲ Ἰταλικά κατὰ γενικὴν, ἐξ οὗ πιθανώτατον γίνεται, ὅτι ἦσαν οἱ Ἑλληνες δούλοῖτινες ἐργάται ἐν ἐργαστηρίοις Ἰταλῶν κυρίων. Καὶ τὰ ὀνόματα δὲ τὰ Ἑλληνικὰ εἶναι ὡς τὸ πολὺ οὐχὶ ἐλευθεροπρεπῆ, ἀλλὰ δούλοισι μᾶλλον προσήκοντα, οἷον Ἐρως, Ἀντέρως, Φιλέρως, Κέρδων, Κόρινθος, Χρῆστος κτλ., ἃν καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ὀνόματα προϊόντος τοῦ χρόνου κατήντησαν συνηθέστατα καὶ εἰς τοὺς ἐλευθέρους, ὡς τὸ δεικνύουσι πολλὰ τῶν μ. Χρ. Ῥωμαϊκῶν χρόνων Ἑλληνικὰ ἐπιγραφαί. Τότε δηλ. ὅτε πάντες οἱ ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει ἐλεύθεροί τε καὶ μὴ, ἦσαν δούλοι τῶν αὐτοκρατόρων, δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ κάμνωσιν οἱ ἄνθρωποι διάκρισιν ὀνομάτων δηλωτικῶν εὐγενείας καὶ δυσγενείας.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις εὐρεθέντας πάτους. Ἐκ τῶν 42 δίδομεν ἀντίγραφα τῶν 21, τῶν

πληρυστέρων ἢ σαφυστέρων. Παραβαλλόμεναι αἱ ἐπιγραφαὶ αὐτῶν μὲ τὰς παρὰ Φαθρωνίῳ φαίνονται πολὺ ὅμοιαι ἐν γένει, ἰδίως δὲ ἡ 3ῃ 5ῃ 9ῃ 10ῃ, 11ῃ 12ῃ 13ῃ 14ῃ τῶν ἡμετέρων ἔχουσιν αὐτὰ τὰ παρὰ Φαθρωνίῳ ὀνόματα, τὰ ἐν ταῖς ἀρ. 2—3, 72—74, 60—62, 105, 120, 126, μόνον δὲ ἢ ἄλλως συνδυασμένα ἢ μὲ ἔλλειψιν ἢ περισσείαν τινῶν γραμμάτων. (α) Ὅτι δὲ δύο μόναι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν, ἡ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2 ταυτίζονται κατὰ πάντα μὲ δύο τῶν τοῦ Φαθρωνίου, τὴν ὑπ' ἀρ. 91 καὶ 92, τοῦτο μᾶς φαίνεται τύχης ἔργον, διὰ τὴν ὀλιγότητα τῶν μέχρι τοῦδε ἐδῶ εὑρεθέντων τεμαχίων.

Ἄλλ' ἂν εἶχομεν ἀνὰ χεῖρας ἐν νεώτερον βιβλίον περὶ τῶν Ἀρβητινῶν ἀγγείων, περιέχον ἐπιγραφὰς σφραγίδων 446, τοῦ ὁποῦ τὴν ὑπαρξίν ἐμάθομεν πρὸ μικροῦ, ἡδυνάμεθα ἴσως ν' ἀποδείξωμεν πλείονας ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν ὁμοίας ἢ τὰς αὐτὰς μὲ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ εὑρεθείσας. (β) Ἄλλως δὲ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὁμοιότητος καὶ τῆς ταυτότητος λέγομεν, ὅτι ἐκ τῶν ἐδῶ εὑρεθέντων τμημάτων ἀγγείων τοῦ αὐτοῦ ἐρυθροῦ χρώματος μὲ ἐκτύπους μορφὰς τινὰ εἶναι τοιαῦτα εἶα περίπου τὰ παρὰ τῷ Φαθρωνίῳ, καὶ ἐν μάλιστα, τὸ ἐν τῷ ἡμετέρῳ πίνακι ὑπ' ἀριθ. 39 παριστάνει ἀπαράλλακτον πρόσωπον ἢ προσωπίδα τῇ παρ' ἐκείνῳ ἐν πίν. 2 ὑπ' ἀρ. 8 ἀπεικονισμένη. Καλῶς δὲ ποιῶν ὁ Ἰταλὸς ἀρχαιολόγος ἀναφέρει ἐν σελ. 9 τοῦ βιβλίου του τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ συμπατριώτου του Inghirami, ὅτι αἱ μορφαὶ αὗται σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἐπειρασμένα οὐχὶ ὡς περίπλοκοι αὐτοτελεῖς συνθέσεις ἐκ τῆς μυθολογίας ἢ τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ὡς ἀπλᾶ μόνον κοσμήματα, ἐπαναλαμβανόμενα αἱ αὐτὰι πλεονάκις εἰς τὸν ἔξω γύρον τῶν ἀγγείων κατὰ λόγους συμμετρίας. Ἡμεῖς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντων τοιούτων τεμαχίων, ὄντων 13 (μετὰ καὶ τοῦ ἐκ Μήλου) τὰ πέντε μόνον ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ἀπεικονίσωμεν ἐνταῦθα πρὸς ἀντιπαραβολήν. Ἴδε ἐν τῷ πίνακι τοὺς ἀρ. 36—40.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτᾷ πᾶς τις· ἐν Ἰταλίᾳ ἄρα γε ἐποιοῦντο ταῦτα τὰ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα ἀγγεῖα καὶ ἐφέροντο ἐδῶ τὸ μὲν ὡς ἐμπόρευμα, τὸ δὲ ὡς ἀγαπητὸν παρακολούθημα τῶν ἐκεῖθεν καταγομένων καὶ ἐνταῦθα διατριβόντων Ῥωμαίων καὶ ἄλλων Ἰταλιωτῶν, ἢ ἐδῶ ἐποιοῦντο κατὰ μίμησιν ἐκείνων; Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐποιοῦντο, παραδεχόμενοι ὡς καλῶς ἐφαρμοζόμενον ἐνταῦθα τὸ ἐνίοτε ἐπισφαλὲς ἀξίωμα, *ubi plura, ibi domestica*

(=ἐνθα πολλὰ, ἐκεῖ ἐγγώρια) καὶ ἐνθυμούμενοι, ὅτι ὁ Πλίνιος ἐν τῷ μνημονευθέντι ἀνωτέρῳ χωρίῳ εἶπε ῥητῶς· *haec per maria terrasque ultro citroque portantur*, ὅπερ ἐγγράρη μὲν δι' ἀγγεῖα πλείονων πόλεων Ἰταλικῶν τε καὶ ἄλλων, ἐπισήμων ἐπὶ κεραμεικῇ, οὐχ ἥκιστα ὁμοῦ ἀρμόζει νὰ νοηθῇ γεγραμμένον περὶ τῶν Ἀρβητινῶν ἀγγείων, καθ' ὅσον ταῦτα καὶ ὑπὸ πλείονων ἄλλων Ῥωμαίων συγγραφῶν τιμητικῶς ἀναφέρονται. Δὲν κλονιζόμεθα δὲ εἰς τὴν γνώμην μας ταύτην (ὅτι ἐξ Ἀρβητίου εἶναι τὰ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα), οὐδ' ἐκ τοῦ ἐξῆς περιστατικοῦ εὑρέθησαν δηλ. οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ τέσσαρες πάτοι ἀγγείων, ἄλλως μὲν ὁμοιότατοι τοῖς τῶν Ἀρβητινῶν, ἐπιγραφὰς δ' ἔχοντες Ἑλληνικὰς τὰς δεξιὰς, ἡ ἀριστεράς. Ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰς ἐπὶ ποτηρίων νεωτερικῶν τῆς Εὐρώπης *souvenir* κτλ. εἶναι φανερόν. Ἴδε τὰ ὁμοίωτα αὐτῶν ἐν τῷ πίνακι ὑπ' ἀρ. 22, 23. Εἰκάζομεν δὲ, ὅτι ὑπότῳ ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τοῦ Ἀρβητίου ἐργαζομένων Ἑλλήνων δούλων ἐνετυποῦντο αὗται αἱ Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ, καὶ μόνον αὗται, χωρὶς τῆς σημειώσεως τοῦ ἐργαστηρίου Λατινιστῆ, ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη σημείωσις τοῖς ἐφαίνετο ἄσκοπον πρᾶγμα, ἀφοῦ οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες δι' οὗς ἐποιοῦντο, ἡγνόνουν τὰ Λατινικὰ, ἡδύναντο δὲ ἄλλως ἐκ πρώτης ὄψεως εὐθὺς νὰ διακρίνωσι τὴν γνησιότητα τοῦ ξένου κεράμου, καὶ πρὸ πάντων ἐπεθύμουν νὰ βλέπωσιν οἰκείαν τινὰ λέξιν εὐσημον ἐπὶ τῶν ἀγαπητῶν τούτων ξένων προϊόντων, ὅταν μάλιστα τὰ ἐλάμβανον δῶρον παρὰ τῶν ξένων, ὡς εἶναι πιθανόν ὅτι συνέβαινε πολλάκις, ἢ ὅταν ἀγοράζοντες αὐτὰ χρήμασιν, ἤθελον νὰ τὰ φιλοδωρῶσιν εἰς ἄλλους ὁμογενεῖς. Καλὸν δὲ, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ τὸ πάλαι καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἐργοστασιάρχαι καὶ οἱ Ἕλληνες ἐργάται δὲν ἔκρινον πρέπον νὰ ἀτχημονῶσιν ἐν ταῖς τοιαύταις ἐπιγραφαῖς, ὡς οἱ σημερινοὶ τεχνῖται τῆς Νυρεμβέργης, οἵτινες, χαίρειν φράζοντες τῇ εὐπρεπεῖα, ἐπιτηδεύονται νὰ γράφωσι πολλάκις κακεμφάτους λέξεις Ἑλληνιστῆ ἐπὶ τῶν τῆς τραπέζης πειρουνίων, τῶν στελλομένων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Δὲν θέλομεν νὰ ἀποσιωπήσωμεν καὶ τόδε, ὅτι ἔχει τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐταιρίας καὶ δύο πάτους, τὸν μὲν ἐρυθροῦ χρώματος, τὸν δὲ μέλανος ἀλαμποῦς μὲ τὰ γράμματα Νικο, ὅπερ βέβαια εἶναι κυρίου ὀνόματος ἀρχή. Αἱ σφραγίδες ὁμοῦ εἶναι διάφοροι. Ἴδε αὐτὰς ἐν τῷ πίνακι ὑπ' ἀρ. 25 καὶ 26.

Ταῦτα περὶ τῶν ἐνεπιγράφων τούτων κεραμίων ἡδυ-

νήθημεν νὰ εἴπωμεν τὸ μὲν εἰς πράγματα στηριζόμενοι καὶ ὑπ' ἄλλων βοηθούμενοι, τὸ δὲ καὶ εἰκοτολογοῦντες. Δημοσιεύοντες δὲ αὐτὰ, ἀποτεινόμεθα καὶ εἰς τοὺς ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι ζῶντας, ὅσοι αὐτῶν εὐκαιροῦσι καὶ εἶναι περιεργοί, καὶ παρακαλοῦμεν αὐτοὺς νὰ ζητῶσι τοιαῦτα ἀγγείων τμήματα περὶ ἑαυτοὺς καὶ νὰ πληροφορῶσι τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος περὶ τούτου, ἵνα οὕτω γνωρισθῶσι κάλλιον ταῦτα τὰ οὐχὶ ἀνάξια λόγου προΐοντα τῆς τέχνης. Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι θὰ εὐρίσκωνται τοιαῦτα καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἐν ταῖς νήσοις, ἔνθα τοσοῦτοι ἐξόριστοι Ῥωμαῖοι διέτριβον τὸ πάλαι.

Εἶχομεν ἤδη γράψει καὶ σχεδὸν παραδῶσει εἰς τύπον τ' ἀνωτέρω, ὅτε ἐνεβλήθημεν νὰ προσθέσωμεν ὡς ἐν ἐπιμέτρῳ ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ ἄλλου τινὸς εἰδους ἀγγείων, ἔχόντων καὶ αὐτῶν Λατινικὰς ἐπιγραφὰς ἐντύπους διὰ σφραγίδων. Εὐρέθησαν δηλ. ἀπὸ ἐτῶν τινῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ θραύσματα ἀγγείων μεγάλα καὶ δηλοῦντα ὅτι εἰς ἀμφορέας ἀνήκουσιν εὐμεγέθεις· ἔχει δὲ τούτων περὶ τὰ 16 κομμάτια τὸ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας. Τούτων δὲ πηλὸς ἐξ οὗ ἐκεραμεύθησαν διαφέρει ἰκανῶς τοῦ τῶν Ἀβρῆτινῶν καὶ ἡ ἐπιφανεία τῶν εἶναι τεφρόχρους, ὅπερ ἐξ ἀλοιφῆς τινος ἀλαμπουῦς προέρχεται. Τὰ γράμματα τῶν φαίνονται πως τοῦ αὐτοῦ μ. Χρ. αἰῶνος. Εἶναι δὲ ἐντετυπωμένοι αἱ σφραγίδες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἀγγείων, ὀλιγώτεροι δὲ ἐπὶ τῶν λαθῶν, μία δὲ εὐρέθη ἐντετυπωμένη ἐπὶ τῆς ἔξω ἐπιφανείας τοῦ εἰς δεξιὰ ἀπολήγοντος πάτου τοῦ ἀμφορέως. Ἐφεξῆς δίδομεν ἀντίγραφα τῶν σωτέρων καὶ εὐαναγνωστέρων σφραγίδων, ἐξ ὧν βλέπει τις, ὅτι μόνον μία παρουσιάζει Ἑλληνικὸν ὄνομα. Ἴδε ἐν τῷ πίνακι τοὺς ἀρ. 27—35.

Ἴσως ἔχομεν ἐν τοῖς θραύσμασι τούτοις λείψανα ἀμφορέων, ἐν οἷς κατὰ τοὺς Καισαρείους χρόνους μετεκομίζοντο οἶνοι Ἰταλικοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἔχομεν καὶ τὰ πολὺ ἀρχαιότερα λείψανα τῶν Κινδίων, Ῥοδίων, Θασίων καὶ Κολοφωνίων ἀμφορέων, ὧν λαθρὰς ἐνεπιγράφους περὶ τὰς 4 χιλιάδας ἔχει ἐπίσης ἀποτεθησαυρισμένας τὸ ἄνω βῆθρον Μουσεῖον· περιμένουσι δὲ καὶ ἐκεῖναι νὰ ἐκδοθῶσι ποτέ. Αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν Ἑλληνικῶν τούτων ἀγγείων εἶναι βέβαια κατὰ πολὺ σημαντικώτεροι τῶν Λατινικῶν, ὡς ἀναφέρουσαι ἐπωνύμους ἄρχοντας καὶ μῆνας, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ποικιλότατα σύμβολα πολλάκις εἶναι τέχνης ἀρίστης. Πρέπον δὲ εἶναι νὰ μὴ αὐτοσχεδιάσῃ τις περὶ αὐτῶν

καὶ νὰ πλανηθῇ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν, ὡς ἤδη τινὲς τῶν περὶ αὐτὰ σχολασάντων ἐπλανήθησαν, ὀλιγώτερον δὲ τῶν ἄλλων ὁ Ἄγγλος Stoddart, περὶ οὗ μάλιστα δίκαιον εἶναι νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἰκανῶς προῦβίβασε τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐν δυοῖς πραγματείαις, αἱ ἐξέδωκε κατὰ τὸ 1848 καὶ 1851 ἐν ταῖς Transactions of the royal society of literature, ἐν Λονδίῳ. Ἄλλ' οἱ μετ' αὐτὸν δὲν ἐχώρησαν εἰς τὸ ἔργον μετὰ τῆς δεούσης εὐλαθείας.

(α) Τῆς 11ης τῶν ἡμετέρων σφραγίδων ἡ πρώτη λέξις sarina, πάνυ καθαρῶς ἀναγνωσκόμενη, μᾶς φαίνεται οὐχὶ κύριον ὄνομα, καὶ εἶναι ἄξιον νὰ ζητηθῇ ἡ σημασία της.

(β) Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ Gamurrini, ἐν Ῥώμῃ τυπωθὲν τὸ 1859, εἰς 8ον. Ἀνάλοισιν τούτου καὶ ἐπικρίσιν μόνον εἶδομεν ἐν τῷ Bullettino dell' Instituto di corrispondenza Archeologica per l' anno 1859, ἐν σελ. 220—224, γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Cavedoni, ὅστις πολλὰ καὶ σοφὰ παρατηρεῖ, ὡς ἡμῖν ἐφάνη, ἐν οἷς μάλιστα συζητεῖ τὸ περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἴχνος τοῦ ἀνθρωπίνου ἐν ταῖς σφραγίσιν, ἂν δηλ. εἶναι σύμβολον κυριότητος τῶν ἐλευθέρων ἐργοστασιαρχῶν ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς κεραμείας, ἢ ἂν κατὰ περίστασιν ἐλήφθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἴχνων, ἃ ἐνετυπῶντο εἰς τὸν ναπὸν πηλὸν ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατεργαζομένων δούλων. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ λέγονται αὐτόθι ἄξια περιεργείας καὶ δὴ καὶ ὅτι τεμάχια ἀγγείων τοιούτων ἀνευρίσκονται νῦν καὶ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἐν Ἀφρικῇ καὶ ὅτι καὶ ἰσόμωτα ὀνόματα ἀνεγνωσθήσαν ἐντὸς τῶν ἴχνοειδῶν σφραγίδων, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ ἡμετέρα συλλογὴ ἐπιβεβαιεῖ διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 48. (Co) rinthus.

Στέφανος Κουμανούδης.

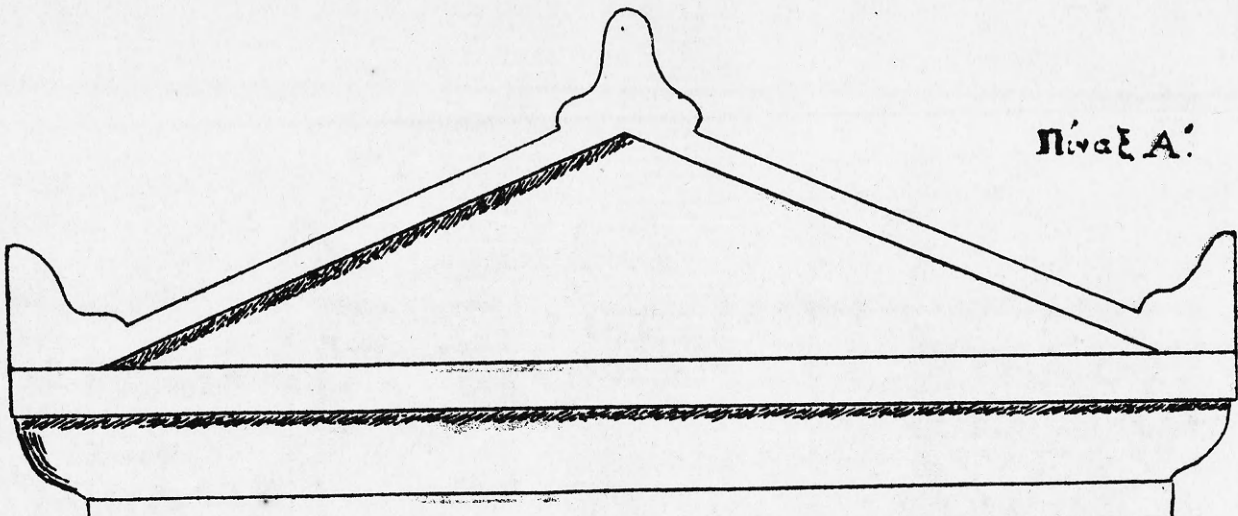
Γ'

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία ἐπεχείρησε πρὸ δύο ἐβδομάδων ἀνασκαφὰς τάφων πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως, ἧτοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς Πειραιᾶ διὰ Μουσεῖου πρὸς ἀριστερὰν καὶ Πυκνὸς πρὸς δεξιάν. τῶν δὲ ἀνευρεθέντων σπουδαιότερά εἰσιν εἰς σύντομον εἶδῃσιν αἱ νεκρικαὶ ἐπὶ στηλῶν ἐπιγραφαὶ, ὧν ἑπτὰ εἶδον ἐγὼ στρουγγύλας ὁμοίας τοῖς ἐν πίν. Β' ἀρ. 2 καὶ ἐξῆς, φερούσας τὰ ἐξῆς ὀνόματα. 1) Διονυσία Τέχωνος Ἀντιόχισσα. 2) Εὐγένεια Νικάνορος Ἰσηνίου Μαραθωνίου γυνή. 3) Ζώϊλος Στρατωνος Ἐπεικίδης. 4) Νικίας Νικίου Γορτύνιος. 5) Ἰαμφίπολις Ἀπολλοδώρου Ἀντιόχισσα. (τὸ Ἰαμφίπολις πρέπει, νομίζω, νὰ ἀναγνωσθῇ Ἀμφίπολις καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ ἰ νὰ θεωρηθῇ σφάλμα τοῦ λιθοξόου, ἀφοῦ μάλιστα κεῖται καὶ ἔξω τοῦ στοίχου τῶν ἄλλων γραμμῶν. τὸ Α ἔχει τεθλασμένην τὴν μεταξὺ κεραίαν, ὡς καὶ ἐν ἀρ. 1, 2, 4. — 6) Σώπατρος Κάλωνος Φαληρεὺς. — 7) Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Ἀγκυραρανεύς.

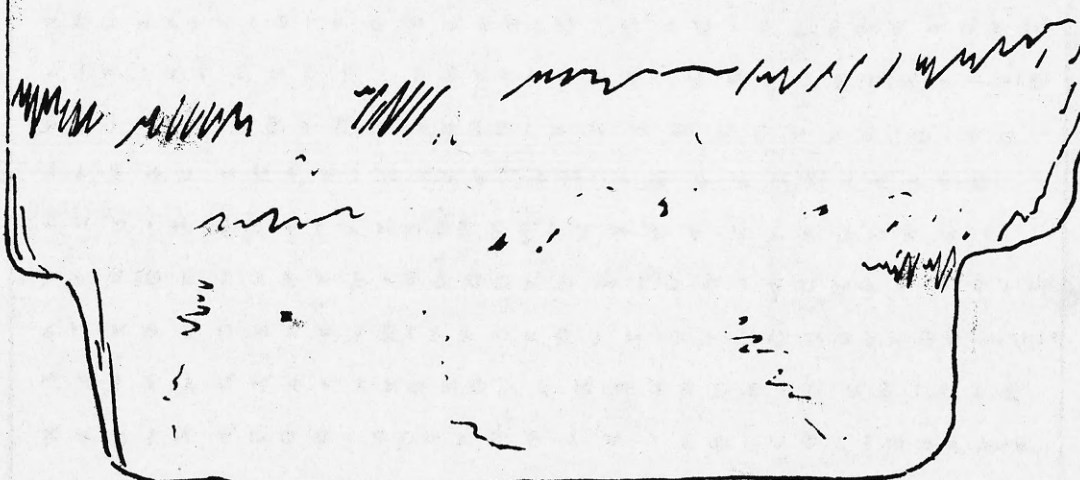
τῇ 31 Ἰανουαρίου 1862.

A. Σ. Ρ.

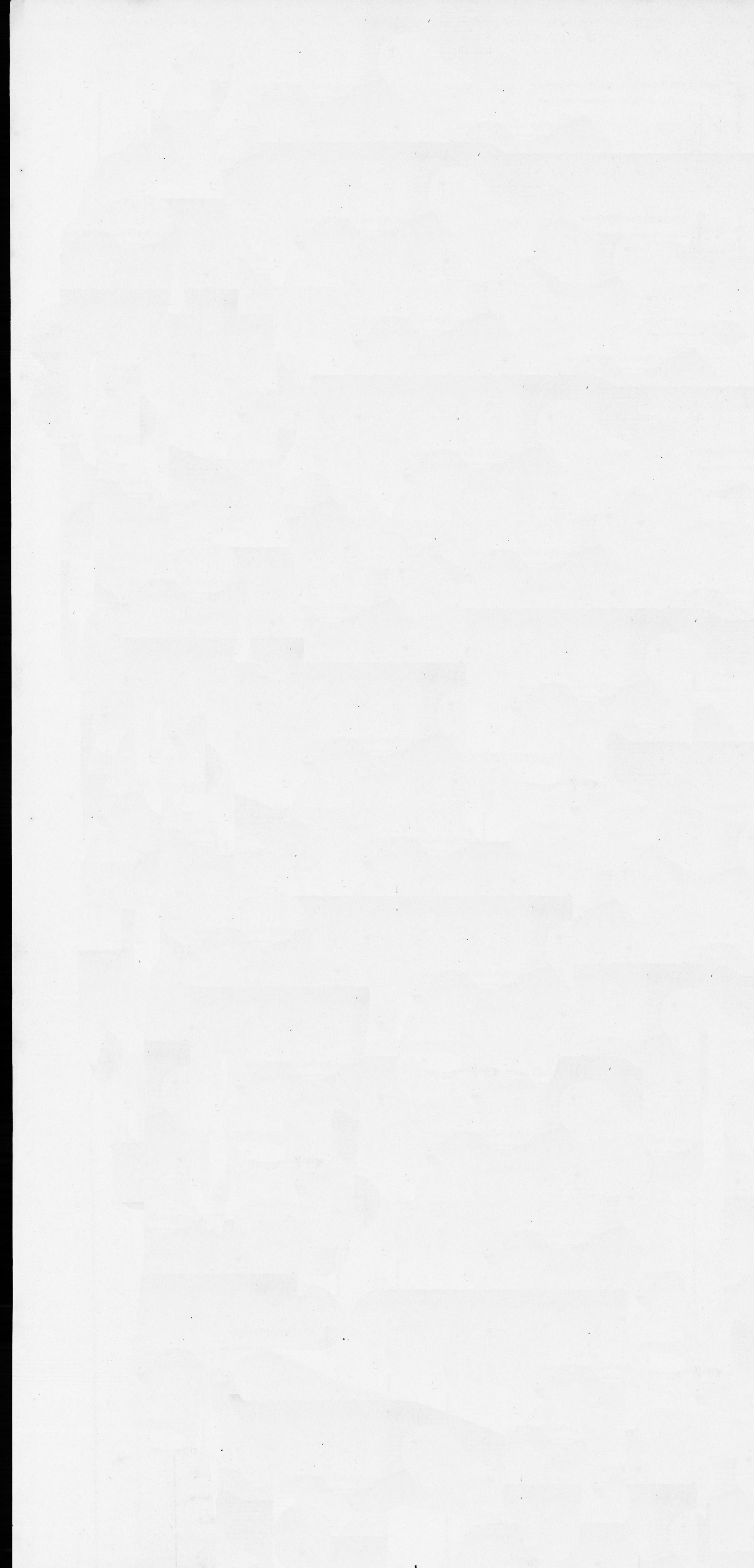

Ο Ε Ο Ι
 Ε Ρ Ι Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο Υ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ε Μ Ο Υ Ν Ι Χ Ι Ω Ν Ο Σ
 Α Γ Ο Ρ Α Ι Κ Υ Ρ Ι Α Ι Π Α Ρ Α Μ Ο Ν Ο Σ Π Α Ρ Μ Ε Ν Ι Σ Κ Ο Υ
 Ε Π Ι Ε Ι Κ Ι Δ Η Σ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε Ι Δ Η Γ Λ Α Υ Κ Ο Ν Ι Ε
 5 Ρ Ε Ι Α Λ Α Χ Ο Υ Σ Α Ε Ι Σ Τ Ο Ν Ε Ν Ι Α Υ Τ Ο Ν Τ Ο Ν Ε Ρ Ι
 Ε Υ Φ Ι Α Ν Τ Ο Υ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Κ Α Λ Ε Κ Α Ι Ε Υ Σ Ε Β Ω Σ
 Τ Η Ν Ι Ε Ρ Ρ Ε Υ Ν Η Ν Ε Σ Η Γ Α Γ Ε Ν Κ Α Ι Τ Α Λ Ο Ι Π Α
 Ε Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Η Θ Η Ο Σ Α Ρ Ρ Ο Ξ Η Κ Ε Ν Τ Ε Ι Θ Ε Ω Ι
 Ο Ρ Ω Σ Α Ν Ο Υ Ν Κ Α Ι Ο Ι Ο Ρ Γ Ε Ω Ν Ε Σ Φ Α Ι Ν Ω Ν Τ Α Ι
 10 Χ Α Ρ Ι Ν Α Ρ Ο Δ Ι Δ Ο Ν Τ Ε Σ Τ Α Ι Σ Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Ο Υ Μ Ε
 Ν Α Ι Σ Τ Ω Ν Α Α Γ Χ Α Ν Ο Υ Σ Ω Ν Ι Ε Ρ Ρ Ε Ι Δ Η Ν Ε Ι Σ Τ Ε
 Τ Η Ν Θ Ε Ο Ν Κ Α Ι Ε Ι Σ Τ Ο Κ Ο Ι Ν Ο Ν Τ Ω Ν Ο Ρ Γ Ε Ω Ν Ω Ν
 Α Γ Α Θ Ε Ι Τ Υ Χ Ε Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ο Ι Σ Ο Ρ Γ Ε Ω Σ Ι Ν
 Ε Ρ Α Ι Ν Ε Σ Α Ι Τ Η Ν Ι Ε Ρ Ρ Ε Ι Α Ν Γ Λ Α Υ Κ Ο Ν Κ Α Ι
 15 Σ Τ Ε Φ Α Ν Δ Σ Α Ι Θ Α Λ Λ Ο Υ Σ Τ Ε Φ Α Ν Δ Ι Ε Υ Σ Ε
 Β Ε Ι Α Σ Ε Ν Ε Κ Ε Ν Τ Η Σ Ε Ι Τ Η Ν Θ Ε Ο Ν Κ Α Ι Φ Ι Λ Ο
 Τ Ι Μ Ι Α Σ Τ Η Σ Ε Ι Σ Ε Α Υ Τ Ο Υ Σ Α Ν Α Θ Ε Ι Ν Α Ι Δ Ε
 Α Υ Τ Η Σ Κ Α Ι Ε Ι Κ Ο Ν Α Ε Ν Τ Ω Ι Ν Α Δ Ι Σ Τ Ε Φ Α Ν Ο Υ Ν
 Δ Ε Κ Α Ι Ε Ι Σ Τ Ο Ν Ε Π Ε Ι Τ Α Χ Ρ Ο Ν Ο Ν Κ Α Τ Ε Ν Ι Α Υ
 20 Ο Ν Κ Α Θ Ε Κ Α Σ Τ Η Ν Ο Υ Σ Ι Α Ν Κ Α Ι Α Ν Α Γ Ο Ρ Ε Υ Ε Ι Ν
 Ο Ν Σ Τ Ε Φ Α Ν Ο Ν Α Υ Τ Η Σ Τ Ο Υ Σ Ε Ρ Ι Μ Ε Λ Η Τ Α Σ Α Ν Α
 Ρ Α Φ Α Ι Δ Ε Τ Ο Δ Ε Τ Ο Υ Η Φ Ι Ε Μ Α Τ Ο Υ Σ Ο Ρ Γ Ε Ω Ν Α Σ
 Ε Ν Σ Τ Η Λ Ε Ι Λ Ι Θ Ι Ν Ε Ι Κ Α Ι Σ Τ Η Σ Α Ι Ε Ν Τ Ω Ι Τ Ε Μ Ε
 Μ Ε Ι

25 Ο Ι Ο Ρ Γ Ε Ω Ν Ε Σ
 Τ Η Ν Ι Ε Ρ Ρ Ε Ι Α Ν
 Γ Λ Α Υ Κ Ο Ν

2
 ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
 ΑΤΟΛΛΟ ΔΩΡΟΥ
 ΜΙΑ Η ΣΙΑ
 ΕΥΘΥΚΛ ΕΟΥ
 ΠΡΑΣΙΕ ΩΣ
 ΓΥΝ

3
 ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
 ΕΡΜΙΟΥ
 ΑΜΦΙΠΟΛΙΤΗΣ

4
 ΣΩΣΙΧΗ
 ΜΕΣΣΗΝΙΑ

5
 ΖΩΙΛΟΣ
 ΞΕΝΩΝΟΣ
 ΦΛΥΕΥΣ
 ΖΗΝΩΝ
 ΖΩΙΛΟΥ
 ΑΛΑΙΕΥΣ

6
 ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ
 ΑΛΑΙΕΥΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛ
 ΛΙΣΤΡΑΤΟΥ ΑΛΑΙΕΥΣ

7
 ΑΡΙΣΙΩΝ
 ΘΕΜΙΣΤΟ
 ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ

8
 ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ
 ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ
 ΑΡΔΙΑΝΕΙΟΣ
 ΧΑΙΡΕ

WATER
KROON
KROON
KROON
KROON

WATER

WATER

WATER

WATER

WATER

WATER

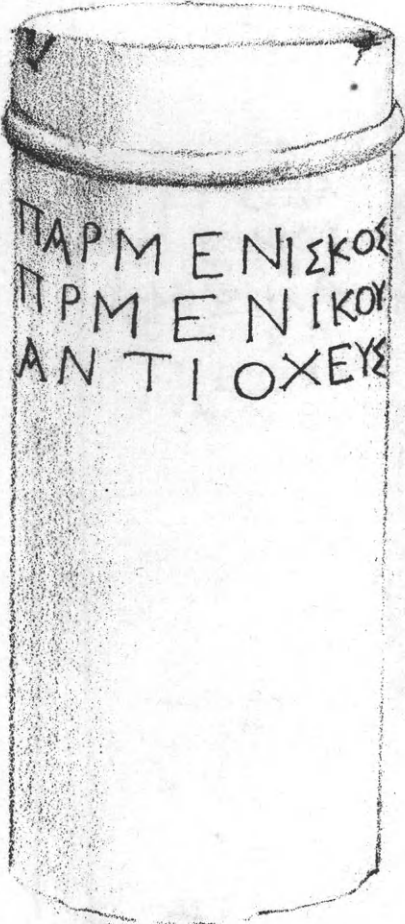
WATER

WATER

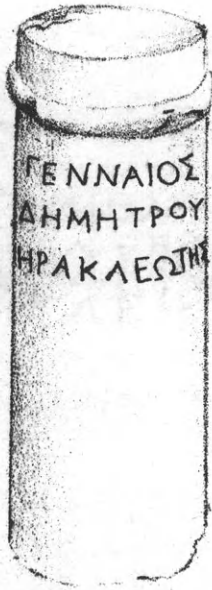
WATER

WATER

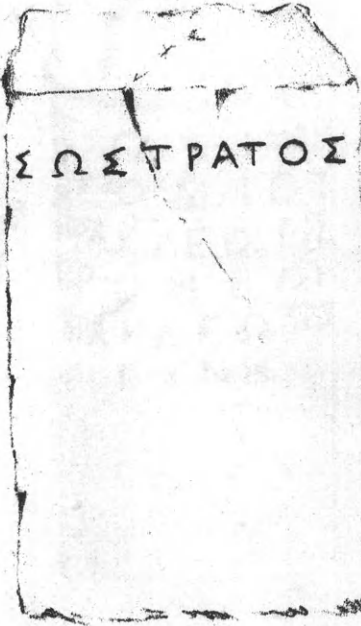
9

10

11

12

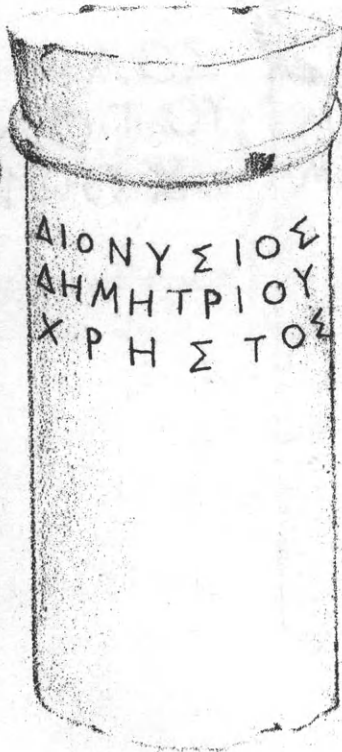

16

15

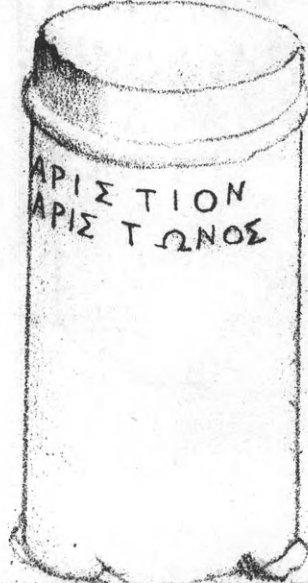
14

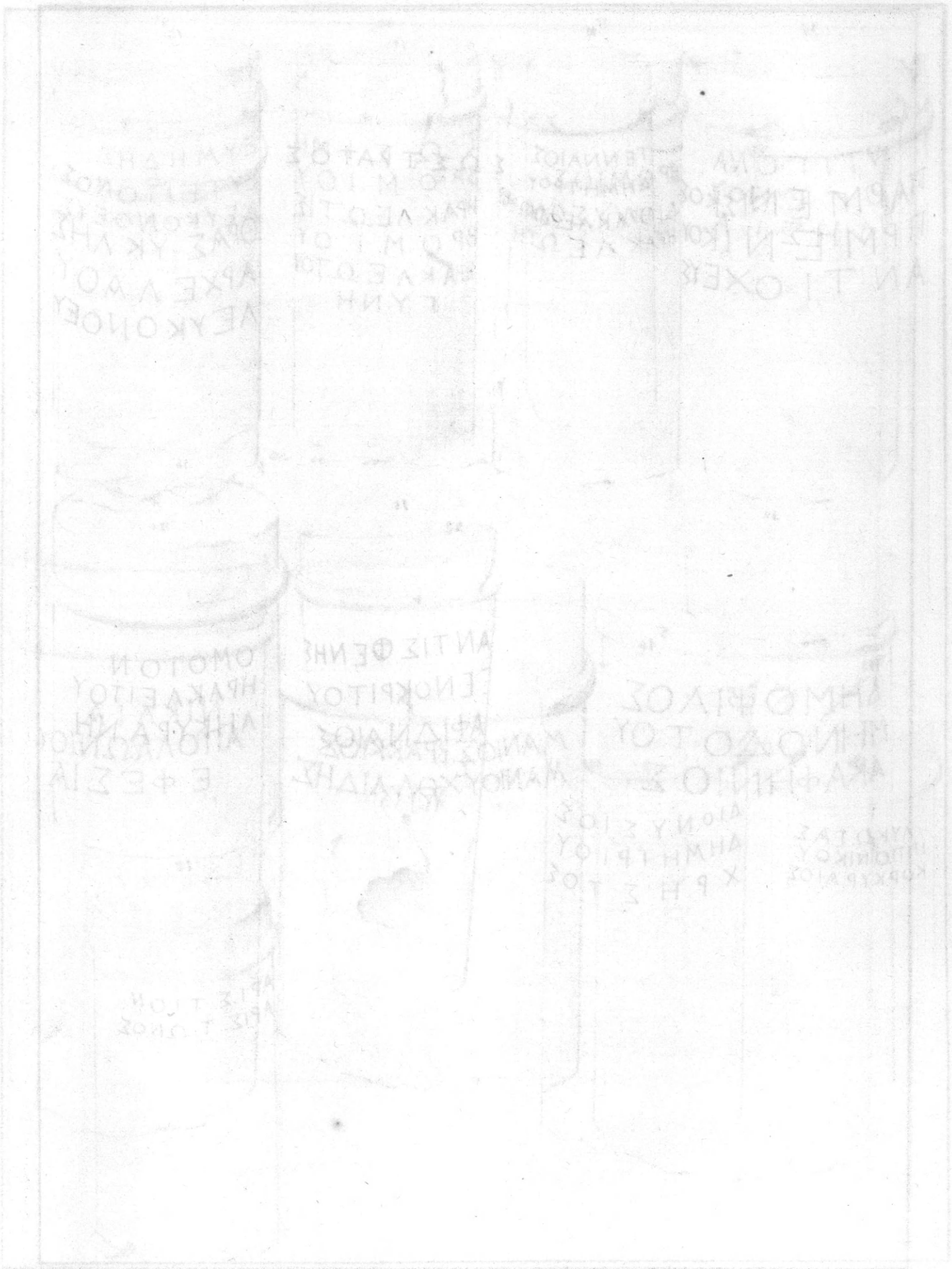
13

18

VEYKOHNEI
APXE AAOY
OAZ YKWH
TEONOEY
EITONOS
YMHATH

TYNH
KAKVEDOT
PPOMIOT
HAKVEDOT
O MIO
EETPATOT

TEHNAIOT
KAKVEDOT
KAKVEDOT
KAKVEDOT

AN TI OXER
KPMIE NIKO
KAKVEDOT
KAKVEDOT
KAKVEDOT

OMOTON
HAKVEDOT
VHKYPAH
VHKYPAH
EPEZIA

ANTIZ ENHS
ENKPIOTY
APIDNAOS
KAKVEDOT
KAKVEDOT

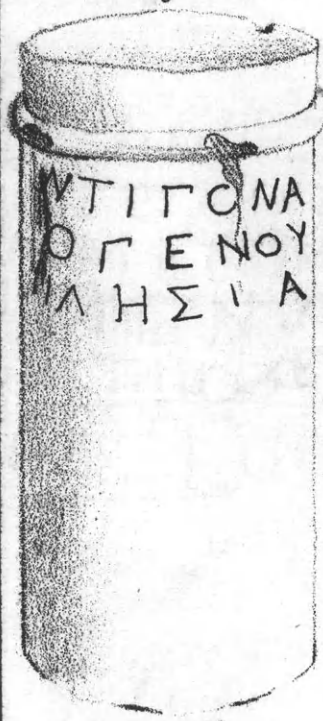
ALONY ZIOT
AMHTPIOTY
XPH ZIOT

KAKVEDOT
KAKVEDOT
KAKVEDOT
KAKVEDOT

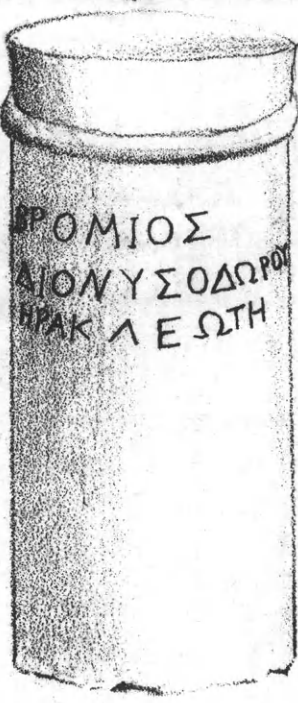
KAKVEDOT
KAKVEDOT
KAKVEDOT

APIZ TLOW
APIZ TLOW

18

19

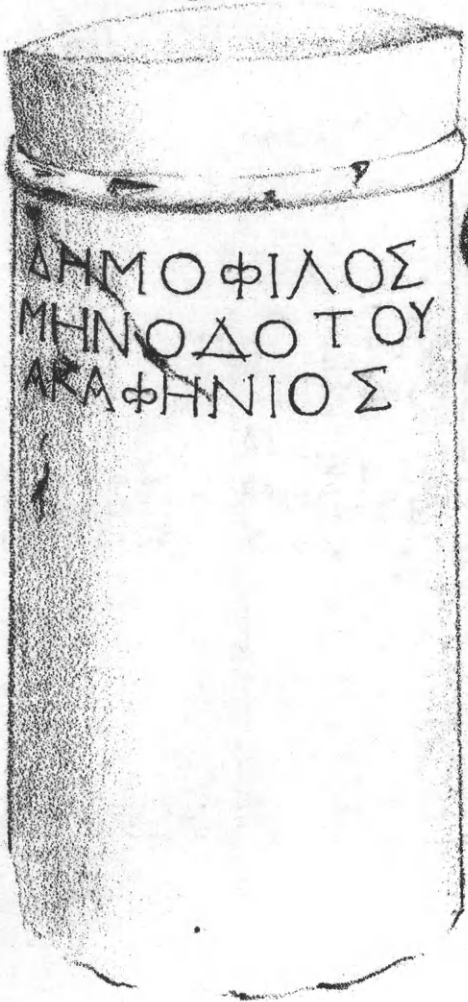
20

21

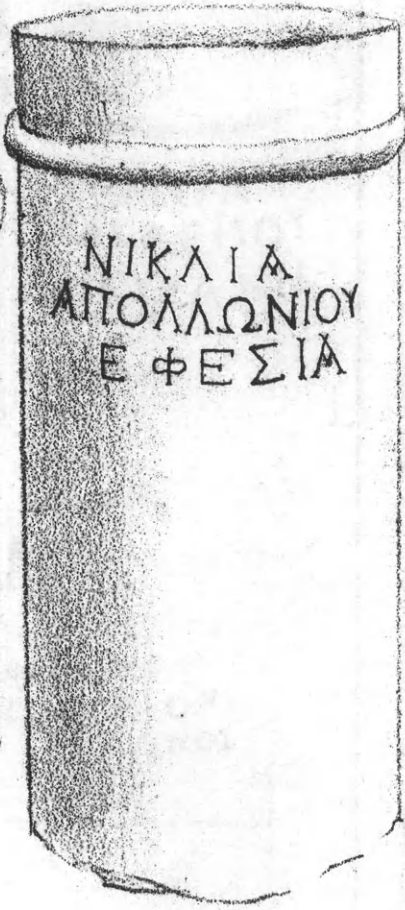
22

23

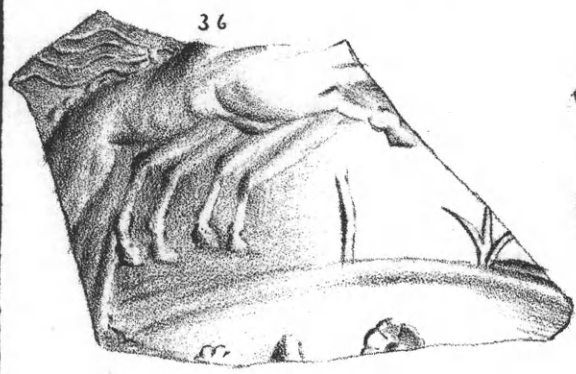
24

1 ΑΑΑΡΕ 2 ΕΛΟΠΡΟΕ 3 ΡΕΛΟΠΡΟΕ 4 ΑΤΤΕ 5 ΒΙΛΕ 6 ΒΑΡΡΕ 7 Λ·Ρ·ΡΙ 8 ΜΕΡΡΙΣΗ
 9 ΒΑΣΙ 10 ΡΑΡΑ 11 ΣΑΒΙΝΑ 12 ΚΕΤΤ 13 ΣΕΧ 14 ΚΥΚΙΛΙ 15 ΜΑΙΝΤ 16 ΑΤΡ 17 ΚΥΡΑΜΕ 18 ΚΙΝΝΕ 19 ΚΤΗ
 20 ΛΥΜΕ 21 ΚΟΜΙΧ 22 ΔΩ 23 ΧΑ 24 ΠΙΕ 25 ΝΙΚΟ 26 ΝΙΚΟ 27 28
 29 Π·ΡΑΜ 30 Τ·Κ·Κ·Ρ 31 32 33 34 35
 36 Τ·Κ·Κ·Ρ 37 38 39 40
 41 Τ·Κ·Κ·Ρ 42 43 44 45 46 47 48 49 50

25

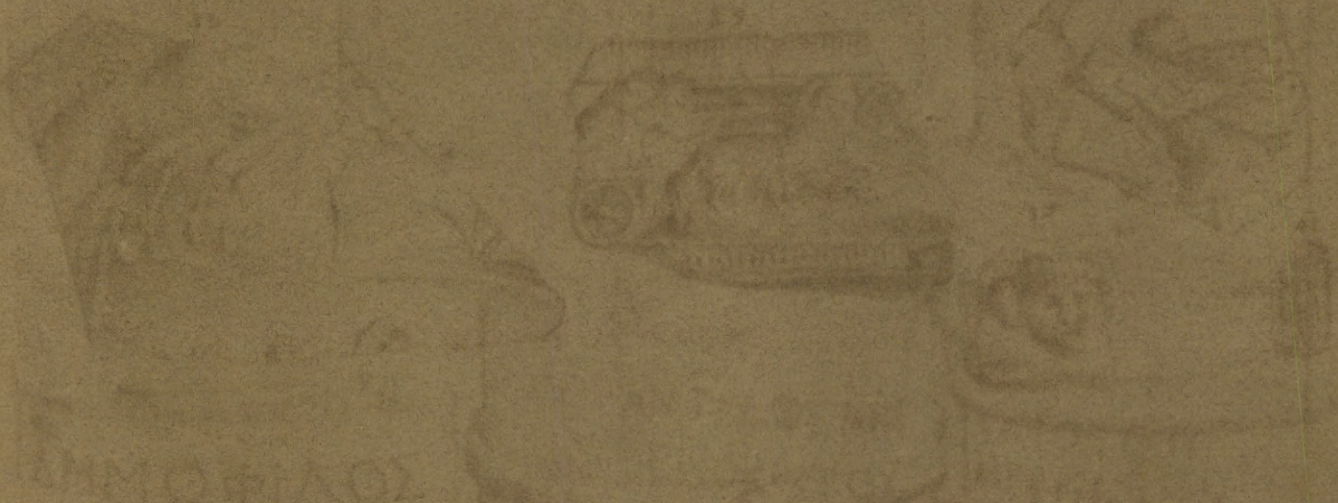
ΠΟΠΛΕΙΟΣ ΚΟΡΝΗΝΟΣ
 ΧΙΟΝΙΔΗΣ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
 ΠΟΠΛΙΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥΝΗ
 ΡΙΤΟΥ ΛΑΜΠΤΡΕΩΣ
 ΥΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΝ
ΑΡΧΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΠΟΛΥΕΙΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΚΟΝΙΔΗΣ ΑΜΠΤΡΕΥΣ
ΓΙΩΤΑΙΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ
ΠΡΟΧΑΛΑΜΠΤΡΕΟΥ
ΥΙΟΣ

